

[Statsministeren.]

ministeren jo allerede har meddelt under antiinflationdebatten, at regeringen fortsat agter at træffe foranstaltninger til bekæmpelse af inflationen. Regeringen har stadig til hensigt at søge prisstigningerne begrænset mest muligt; det er ikke mindst i lønmodtageres interesse, at dette sker.

Det er også et selvfølgelig led i regeringens politik forud for hver overenskomst-situation ved møde med erhvervslivets og arbejdsmarkedets organisationer at redegøre for og fremlægge et skøn over de samfundøkonomiske muligheder for den nærmeste tids indkomstudvikling. Det er selvfølgelig helt klart, at en indkomspolitik må omfatte alle samfundsgrupper, ikke blot lønmodtagerne eller en del af disse. Det er mit håb, at vedtagelsen af loven om Danmarks Statistik efterhånden vil give os et sådant statistisk materiale i hænde, at vi virkelig for alvor kan gå ind i overvejelserne om en bred indkomspolitik.

Regeringen har allerede meddelt, at den til efteråret agter at fremlægge til behandling et 3-årigt budget for statens anlægs- og driftsudgifter. Dette er også af finansministeren oplyst tidligere over for folketinget.

Jeg tror, jeg dermed har svaret positivt på dagsordensforslagets punkter, og jeg ser ingen grund til, at vi ikke skulle kunne modtage det.

Jeg vil til slut udtrykke min glæde over den enighed, der har præget tingets forhandlinger om udenrigspolitiske emner. Jeg er klar over, at der også på dette punkt er områder, hvor særstandpunkter gør sig gældende, men stort set har forhandlingerne været præget af en vidtgående fælles opfattelse af tingene, og jeg håber, at det samme vil være tilfældet, når vanskelige spørgsmål kommer frem, som vi kan komme til at stå over for i den kommende tid.

Der tales fra mange sider om en krise i det vestlige samarbejde, og der findes sikkert en vis frygt for en nedbrydning af den solidaritet imellem de vestlige lande, som har været et fundamentalt træk i efterkrigsårene. Bag ved dette synes at ligge en vis brydning mellem nationalisme og internationalisme; de øjeblikkelige problemer er fremkaldt af en nationalistisk præget reaktion mod det internationale samarbejde. For

os kan der ikke herske tvivl om, at et internationalt samarbejde — og på stadig flere områder — gennem integration er vejen frem, både når det gælder økonomiske, markeds-mæssige problemer, og når det gælder løsningen af de opgaver, der skal betrygge vor sikkerhed og frihed.

Heller ikke jeg skal komme ind på markedsproblemer i dag. Vi drøftede dem for ganske nylig her i tinget. Derimod må der nok siges et par ord om NATO. Da NATO blev dannet i 1949, var det under følelsen af risiko for en militær trussel mod Vesteuropa. Det, det gjaldt om, var at danne en forsvarsorganisation, der kunne afskrække enhver angriber imod det nordatlantiske område.

I dag kan vi sige, at det formål har NATO opfyldt. Freden og stabiliteten har vist sig i den forløbne periode at være godt sikret i vor del af verden. Det er lykkedes i så høj grad, at man nu mere åbent end tidligere med voksende styrke taler om en øget sikkerhed. Men ved vurderingen af denne øgede sikkerhed skal man ikke overse, hvilken elementær rolle NATO har spillet ved dens skabelse. Den sikkerhedsfølelse, mere eller mindre relativ, som er opnået, er i høj grad en følge af NATOs eksistens. Og det er ud fra denne betragtning, at vi fra dansk side er gået ind for, at man trods Frankrigs udtræden af forsvarssystemet inden for NATO skal bevare det integrerede kommandosystem så vidt, som det er muligt, og samtidig finde en måde til at fortsætte samarbejdet med Frankrig, der jo vedvarende er medlem af Atlantpagten.

NATO står altså over for en reorganisation, og det må være helt naturligt, når en sådan omdannelse af NATO af praktisk art presses på os, at vi da også tager spørgsmålet om NATOs politiske indhold op til drøftelse under hensyntagen til de ændrede forudsætninger. NATOs opgave var som nævnt at sikre områdets fred og sikkerhed. I det omfang, denne opgave er løst og fortsat kan løses, må det være rigtigt, at de centrale politiske problemer, som fortsat fører til en spænding i Europa, også tages op til løsning. Der er i dag god grund til nøje at overveje, hvad der er NATOs mål i denne forbindelse, i forbindelse med afspændingspolitikken, men det er klart, at en sådan ny overvejelse må forberedes om-